

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Drugo tromjesečje 2018.
SJEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2018.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja upoznat ćemo misijska zbivanja u Sjevernoameričkoj diviziji, koja obuhvaća adventističke crkve u Sjedinjenim Američkim Državama, Kanadi i francuskoj koloniji Sv. Pierre i Miquelon, britansko preoceansko područje Bermuda, Guam kao dio Sjedinjenih Američkih Država, otok Wake, sjeverne Marijanske otoke u Tihom oceanu, tri obližnje države koje su u slobodnoj suradnji sa Sjedinjenim Američkim Državama — Palau, Maršalske otoke i Federalne Države Mikronezije.

Na ovom području živi oko 360 milijuna ljudi, uključujući 1,2 milijuna adventista. To je oko tri stotine ljudi na jednog adventista.

Ovog tromjesečja projekti se nalaze u Arizoni u Sjedinjenim Američkim Državama, u Alberti u Kanadi, na Ebeyeskim otocima i na Maršalskim otocima, a svima je zajednički cilj adventističko obrazovanje.

U Arizoni će prikupljena novčana sredstva pomoći da se sagradi dvorana za tjelesni odgoj i blagovaonica New Life Center u Adventističkoj školi Holbrook za Indijance. Posjetio sam tu staru sedamdesetodvogodišnju školu i uočio da im se dvorana za tjelesni odgoj raspada — s neravnim podom i izolacijom koja viri sa stropa. Učenik koji je kršten u školi izrazio mi je svoju zabrinutost zbog te oronule zgrade koja prikazuje njegovu vjeru u lošem svjetlu među mnogim indijanskim obiteljima u okolini.

U Alberti će novčanu pomoć primiti škola Mamawi Ato-sketan, kako bi proširila svoj obrazovni program, posebno među učenicima srednjoškolskog obrazovanja.

Na otoku Ebeye će Adventistička škola Ebeye izvršiti nužne prepravke na svojoj zgradi od tri kata. Židovi se raspadaju jer su obloženi žbukom sa slanom vodom tijekom suše 1987. godine. Vlade Maršalskih otoka i Japana velikodušno su potpomogle preuređenje ove zgrade, a dio dara trinaeste subote pomoći će da se taj posao završi.

Posebni dodaci

Ako želite oživiti ovaj dio subotnje škole, posjetite našu facebook stranicu: facebook.com/missionquarterlies. Svakog tjedna postavljamo nove fotografije koje idu uz izvješće. Možete djeci pokazati fotografije tijekom čitanja, ili ih otisnuti u boji kako biste ukrasili učionicu.

Hvala vam što ohrabrujete djecu da budu misijski opredijeljeni!

Andrew McChesney, urednik

Vaši darovi na djelu

Prije tri godine dio dara trinaeste subote potpomogao je održavanje trideset i pet evangelizacija u Zapadnoj Virdžiniji, Sjedinjene Američke Države.

7. travnja 2018.

Molitva duga pet godina

Maršalski otoci

Djevojčica Viona Boro je još u trećem razredu osnovne škole shvatila da želi pjevati. Ona živi sa svojom bakom i djedom u Ronglapu, dijelu otoka prekrivenim hljebovcem i kokosovim palmama na Maršalskim otocima u sredini Tihog oceana. (*Pronađite Maršalske otoke na zemljovidu svijeta.*)

Voljela je slušati kako njezin djed pjeva o Isusu na maršalskom i engleskom jeziku. Djed bi sjeo pored drveta hljebovca kod njihovog doma i svirao glazbalo ukulele i pjevao pjesme “Isus me voli” i “Dobar je Bog”. Ponekad bi Viona uvečer ležala na zemlji i promatrala milijarde zvijezda kako svjetlucaju na nebu, dok joj je djed pjevao “Svijetli, svijetli zvijezdo mala”.

Viona je i sama pjevala, ali vrlo tiho. Njoj se nije dopadao njezin glas i sramila se kad bi je drugi ljudi čuli kako pjeva.

Nije znala mnogo o Bogu, ali je čula kako djed pjeva da Bog uslišava molitve. I tako je odlučila saznati postoji li Bog doista — time što će Ga zamoliti za nešto posebno: dobar glas za pjevanje.

Ona nije znala kako da se moli, tako da Mu je jednostavno pokraj svojega kreveta prije spavanja rekla: “Što ja mogu učiniti kako bi moj glas postao dobar?”

Mnogo se puta molila za vrijeme pohađanja trećeg razreda u državnoj školi. Ali ništa se nije dogodilo. Nastavila se moliti i za vrijeme četvrtog i petog razreda: “Što da učinim da pomognem mojem glasu da postane bolji?” Ali i dalje se ništa nije dogodilo.

U Vioni je pomalo rasla ljutnja, i pitala se je li Bog stvaran. Ipak, nije se prestajala moliti.

Viona nije znala, ali ona se ponašala baš kao i žena u jednoj od Isusovih usporedbi iz Biblije. Isus je ispričao usporedbu o udovici koja je od nepravednog suca tražila pomoć. Sudac je odbio da joj pomogne, ali to nju nije zaustavilo i ona je svaki dan dolazila k njemu tražeći pomoć, sve dok jednog dana sudac nije rekao: "Ipak ću, jer mi dosaduje, braniti ovu udovicu, da vječno ne dolazi i razbija mi glavu." (Luka 18,5) Isus je rekao da bi ljudi trebali biti kao i ta udovica: "Uvijek treba moliti i nikada ne klonuti." (Luka 18,1)

Baš je to ono što je Viona činila. Ona se molila i nije odustajala.

"Bila sam jako ljuta kad mi Bog nije odgovorio," kaže ona. "Ali nisam odustala sve dok mi nije odgovorio na molitvu."

Prošlo je pet godina. Viona se nastavila moliti: "Što da učinim da mi glas bude dobar?"

Kad je pohađala osmi razred, pozvali su je da se pridruži crkvenom zboru. Ona i drugi članovi zbora provodili su sate u vježbama.

"Vježbala sam i vježbala i stalno vježbala," kaže ona.

A onda je jednog dana primijetila da se njezin glas promijenio. Postao je lijep.

"Baš sam se iznenadila! Pitala sam se odakle je izišao taj glas?" kaže ona. "Pomislila sam kako je to čudo, pravo Božje čudo!"

Sjetila se svih svojih molitava i zahvalila se Bogu.

Kad je završila osmi razred, preselila se u Sjedinjene Američke Države, u Oklahomu, da živi kod svojih rođaka kako bi završila deveti razred. Za deseti razred se preselila natrag na Maršalske otoke k svojim roditeljima na otoku Ebeye. Upi-sala se u Adventističku školu Ebeye.

Tijekom molitvenog tjedna 2016. godine Viona je odlučila predati svoje srce Bogu i krstiti se. Ona je prva adventistica u svojoj obitelji.

Viona danas ima šesnaest godina i pohađa dvanaesti razred. Ona voli pjevati i svirati ukulele na školskom bogo-

služju. Voli također pjevati i svojem djedi preko telefona. Prvi put kad je pjevala pred djedom, on je uzviknuo: “Predivno pjevaš!”

Viona mu je rekla kako je taj njezin lijepi glas zapravo odgovor na molitvu.

Ona svima svjedoči da je Bog stvaran i da odgovara na molitve.

“Zahvalna sam Bogu što mi je odgovorio na molitve,” kaže ona.

Dio našeg dara trinaeste subote pomoći će da se izvrše nužne popravke na zgradi Adventističke škole Ebeye. Hvala vam na vašim misijskim darovima koji će pomoći učenicima kao što je Viona da doznaju i nauče mnogo o Isusu.

Pogledajte kako Viona pjeva: <https://www.youtube.com/watch?v=nkJP1-nOhCs&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Maršalski otoci čine i Ratak i Ralik, dva usporedna lanca od dvadeset i devet koraljnih otoka oblikovanih poput prstena, tisuće sitnih otočića i stotinu vrlo malih otoka koje more ponekad potopi.
- ◆ Bistra voda koja okružuje Maršalske otoke stanište je više od tisuću vrsta riba i 250 vrsta koralja. Ovo se područje smatra jednim od najboljih mjesta za ronjenje.
- ◆ U listopadu 2011. godine vlasti su odredile i proglasile najveće prihvatilište za morske pse na svijetu — područje od dva milijuna kvadratnih kilometara u oceanu.

14. travnja 2018.

Učenikova isprika

Maršalski otoci

Arno je bio jedan od petorice najboljih učenika u Adventistčkoj školi Ebeje na Maršalskim otocima. (*Pronađite Ebeje na zemljovidu svijeta.*)

On je uvijek imao napisanu domaću zadaću, volio je učiti o Bogu i pozorno je slušao učiteljicu Nerly Macias Figueroa, misionarku iz Meksika. Imao je najbolje ocjene u svojem razredu.

Mjesec dana prije nego što se završila školska godina, učiteljica je učenicima podijelila kontrolne zadatke, ali Arno ih je nije želio primiti. Uobičajeno prijateljski izraz na njegovom licu zamijenio je bijesan i mračan pogled. Zgužvao je kontrolne zadatke i bacio ih učiteljici u lice.

Učiteljica je bila iznenađena i razočarana. “Arno!” uzviknula je. “Ti me ne poštuješ, i sada te moram odvesti ravnatelju.”

Dječak nije čekao učiteljicu da dođe do njegove klupe. Skočio je i istrčao kroz vrata. A onda se popeo na ogradu koja je okruživala školu.

“Arno, vrati se!” zvala ga je učiteljica.

Ali dječak se nije vratio — i nije dolazio na nastavu sve do kraja godine. Učiteljica je pozvala Arnove roditelje da ih izvijesti što se dogodilo. Pozvala ih je da dođu u školu da porazgovaraju. Ali njegovi roditelji se nikada nisu pojavili.

Učiteljica je tužno priopćila ravnatelju da će morati dati Arnu lošu ocjenu za proteklo tromjesečje jer nije napisao domaću zadaću niti je izišao na ispите. Ipak, Arnove dobre ocjene značile su da će on moći položiti taj razred i da će upisati peti razred.

Jednog jutra, baš kad se škola završila, učiteljica se molila Bogu: "Što se dogodilo s Arnom? Gospodine, molim Te, budi s njim."

Kasnije toga dana učiteljica je slagala svoje knjige u kutiju kad je iznenada osjetila da netko stoji iza nje. Bio je to Arno.

"Dobar dan, učiteljice," rekao je dječak nježno.

"Dobar dan, Arno," odgovorila je.

"Učiteljice, ja sam samo došao da vam se zahvalim na svemu," rekao je Arno. "Hvala vam što ste me učili."

Napravio je stanku i pogledao u pod. "Žao mi je zbog mog ponašanja," rekao je. "Otac mi je savjetovao da trebam doći kako bih vam rekao da vas cijenim i zahvalio vam se na svemu. Doista vam se želim zahvaliti na ljubaznosti i poukama."

Arno je raširio ruke i snažno zagrlio učiteljicu. Učiteljica ga je zagrlila.

"Opraštam ti," rekla je.

Učiteljica je bila žalosna cijelog tog mjeseca. Arno je bio jedan od njezinih najboljih učenika, i nije mogla razumjeti zbog čega se tako ponašao i nestao. Ali u jedno je bila sigurna: Sveti Duh je dotaknuo njegovo srce tijekom proteklog mjeseca i natjerao ga da se vrati u školu i zatraži oprost.

"Osjetila sam da ga je Bog vratio u školu kako bih vidjela promjenu u njemu," kaže učiteljica. "On je pokazao žaljenje zbog svojega ponašanja."

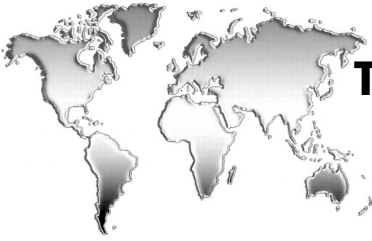
Nakon isprike učiteljica više nije bila tužna. Zbog takve djece je ona ostavila svoj dom u Meksiku i u dobi od trideset i dvije godine došla provesti godinu dana kao misionarka. Ona je željela poučiti djecu o Bogu — Bogu koji ih voli i oprašta kad zatražimo oprost. Petero od Arnovih prijatelja iz razreda kršteno je te godine.

Možda nećete biti u mogućnosti poći na Ebeye kao misionari, ali i vi možete pomoći djeci iz Arнове škole da nauče o Bogu. Dio dara trinaeste subote pomoći će da se učine

nužne popravke u učionicama kako bi djeca mogla nastaviti učiti o nebeskom Ocu koji prašta. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Činjenice

- ◆ Na Maršalskim otocima se govore dva jezika: engleski i maršalski.
- ◆ Vrlo bitna riječ na maršalskom jeziku je “jokve”, koja ima slično značenje kao “aloha” na havajskom, što znači “zdravo”, “doviđenja” i “ljubav”.
- ◆ Prosječna visina otoka iznad razine oceana je samo 2,1 metar.
- ◆ Zbog vrlo niske nadmorske visine, Maršalskim otocima prijeti porast razine oceana, i oni spadaju u najugroženiju državu na svijetu zbog poplava izazvanih klimatskim promjenama.
- ◆ Jedina životinja sisavac na Maršalskim otocima je polinezijski štakor.
- ◆ Ebeye, poznat kao “sirotinjski dio Pacifika” je po naseljenosti peti najgušće naseljeni otok na svijetu.

21. travnja 2018.

Tukla sam djevojčice

Maršalski otoci

Zamoli neku djevojčicu da pročita ovo iskustvo u prvom licu.

Jednom smo za vrijeme odmora moje prijateljice iz razreda i ja razgovarale oko stola u našoj učionici u Adventističkoj školi Ebeye na Maršalskim otocima. Bila sam gladna, ali nisam željela ići preko puta u prodavaonicu kako bih si kupila neki obrok.

“Idi, kupi mi kolač i sok,” rekla sam djevojčici pored mene i pružila joj novčanicu od jednog dolara.

Djevojčica nije željela ići.

“Umorna sam,” odgovorila je.

“Baš si dosadna!” uzviknula sam.

Zatim sam se nasmijala i snažno je udarila po ramenu.

Djevojčica se smijala sve dok je nisam udarila, a onda je zašutjela. Pretpostavljam da joj se nije dopao taj udarac.

Ali nisam se mogla zaustaviti. Svaki put kad netko ne bi učinio ono što sam ga zamolila, ja bih ga udarila. Uvijek sam se smijala i mislila kako je sve u redu te da to svi prihvaćaju kao igru, ali iz nekog razloga druge djevojčice to nisu tako shvaćale i nije im bilo smiješno.

Došao je molitveni tjedan. Pastor je čitao iz Biblije o tome kako se trebamo pokajati za svoje grijehе da bismo se približili Isusu. Govorio je o tome kako će se Isus uskoro vratiti i povesti nas da vječno živimo s Njim. Željela sam živjetim s Isusom, i odlučila sam se krstiti.

Kad sam to rekla pastoru, bio je sretan i rekao mi je da trebam zatražiti dopuštenje od roditelja. Uplašila sam se, jer nitko iz moje obitelji nije pripadao adventistima. Jako sam

se bojala da će se moji roditelji usprotiviti pa ih nisam ništa pitala, i tako se nisam niti krstila.

Prošla je cijela jedna godina. Nastavila sam u šali udarati djevojčice, i one su postale poprilično nesretne. I moj učitelj nije bio sretan zbog toga što sam radila.

A onda je došao još jedan molitveni tjedan. Što sam više upoznavala Isusa, to sam postajala sretnija. Željela sam biti bliže Isusu i biti stalno sretna. Shvatila sam da Isusa volim više od same bojazni kako će moji roditelji reagirati na moju želju da se krstim. Kad sam to rekla roditeljima, oni se uopće nisu protivili. Rekli su mi da sam dovoljno odrasla da mogu sama donositi takve odluke.

Nekoliko dana nakon mojega krštenja 2016. godine, ležala sam na krevetu i razmišljala o svojem životu. Sjetila sam se svih trenutaka kad sam udarala druge djevojčice, i užasno sam se osjećala zbog toga. Odlučila sam se promijeniti i postati ljubazna prema prijateljicama. Odlučila sam da ću se, ako me neka djevojčica pita da odem do prodavaonice, potruditi i pomoći joj.

Uz Isusovu pomoć više nisam nikoga udarila niti ošamarila. Kad pomislim na udaranje, obuzme me užas. Isus je promijenio moje srce i ja sam Mu od srca zahvalna!

Flora Laik je sada napunila sedamnaest godina i pohađa dvanaesti razred u Adventističkoj školi Ebeye. Također je i tajnica skupine mladih koja se zove Djeca obećanja u adventističkoj crkvi Ebeye, koja održava svoje sastanke u školi. Njezin brat Lucky se krstio 2017. godine. Njegovo iskustvo ćemo čuti sljedećeg tjedna.

Dio dara trinaeste subote pomoći će da se obnovi škola Ebeye kako bi mogla nastaviti učiti djecu o Bogu koji mijenja srca. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Misijski izazovi

- ◆ Na Maršalskim otocima postoje tri adventističke škole: osnovna škola i srednja škola na otoku Majuro i srednja škola na drugom najvećem otoku, Ebeye.
- ◆ Prva adventistička škola na Maršalskim otocima osnovana 1968. godine u gradiću Laura na otoku Majuro.
- ◆ Na Maršalskim otocima djevojčice i dječaci obavljaju kućne poslove od pete godine, a stariji ljudi koji ne mogu loviti ribupletu tepihe ili popravljaju ribarska pomagala, čamce i kuće.

Morski psi

U vodama oko Maršalskih otoka žive dvadeset i dvije vrste morskih pasa, uključujući plavu psinu, svilenu psinu, morskog psa s velikim očima, morskog psa s bijelom točkom na vrhu gornjeg pera i psa Tawny nurse.

Maršalski čukučuk ili okruglice od riže u kokosu

Ovo jelo se na Maršalskim otocima priprema za posebne prigode, a zo to vam je potrebno:

2 šalice riže (400 gr)

1 šalica naribanog kokosa (60 gr)

Skuhajte rižu koristeći upute na omotu. Riža bi trebala biti malo ljepljiva kad je gotova. Kad se ohladi da s njom možete raditi, načinite loptice promjera četiri do pet centimetara. Uvaljajte ih u kokos. Dobar tek!

28. travnja 2018.
Nije podijelio lizalicu
Maršalski otoci

Lucky Laik je toga dana stvarno želio slatkiš, iako je bio malo boležljiv. Zamolio je majku da mu dade nešto novca i nestrpljivo je ščepao novčanicu od jednog dolara koju mu je dala.

Zatim je taj trinaestogodišnji dječak otrčao do prodavaonice koja se nalazila u blizini njegove kuće na otoku Ebeje, koji je dio Maršalskih otoka na Tihom oceanu. (*Pronađite Maršalske otoke na zemljovidu svijeta.*)

U prodavaonici je Lucky odabrao svoj omiljeni slatkiš — lizalicu od grožđa koja stoji dvadeset i pet centi.

Vraćajući se kući, Lucky je odmotao svoju lizalicu i stavio je u usta. Zadovoljno je lizao svoj slatkiš kad ga je zaustavio Evan.

“Hej, bi li mi dao malo tvoje lizalice?” upitao je Evan, koji je bio tri godine stariji.

Zahtjev nije bio neuobičajan. Na Maršalskim otocima prijatelji dijele sve, i smatra se vrlo neuljudnim ako odbiješ nečiji zahtjev. Dijeli se čak i polovna žvakaća guma. Nije rijetko da netko žvače žvakaću gumu i da je zatim preda drugom.

Ali Lucky nije želio dijeliti svoju lizalicu. Sjetio se da kašlje, pa je rekao na neuljudan način: “Ne mogu s tobom podijeliti lizalicu jer ćeš se razboljeti.”

Evan je bio šokiran, a zatim se naljutio. Nije lijepo ako ne želiš dijeliti, a Luckyjev ton je to još samo pogoršao.

“Ne trebaš odgovarati tako nepristojno!” uzviknuo je Evan. Dobacio je nekoliko nepristojnih riječi Luckyju i otišao.

Sada je bio red na Luckyja da se naljuti. Znao je da je nepristojno odgovorio, ali je mislio ovako: “To je moja lizali-

ca. Ja sam bio neljubazan jer nisam želio da se Evan razboli zbog mene.”

Prošla je godina dana. A onda je jednog dana u Luckyjevu školu stigao poseban gost. Propovjednik Walter John s drugog otoka održavao je tjedan molitve u školi. Pastor je govorio o Nebu, domu gdje bi Lucky mogao vječno živjeti s Isusom. Na kraju tjedna molitve pastor je upitao djecu iz škole bi li željeli predati svoje srce Isusu.

Lucky je pomislio: “Ja ne želim završiti u zemlji, ili tako negdje. Želim vječno živjeti s Isusom i spašenim ljudima.”

Zatražio je da bude kršten.

Njegovi učitelji su bili presretni zbog takve odluke, ali su mu rekli da najprije mora zatražiti dopuštenje roditelja, jer je premlad. Lucky je zbog toga bio uznemiren, jer njegovi roditelji nisu adventisti. Ali i majka i otac su mu rekli da se može krstiti ako on vjeruje da je to prava istina.

Lucky se krstio s još šestero učenika u travnju 2017. godine.

Kad je izišao iz vode, Lucky se osjećao kao novorođenče. “Osjećam se tako svježe i novo,” rekao je Lucky, sada petnaestogodišnji srednjoškolac na drugoj godini u adventističkoj školi.

“Ljudi mi govore da sam druga osoba. Ranije sam bio nevaljalo dijete i čak sam ponekad psovao. Ali sada to više ne radim.”

Kad ljudi učine pogrešku, Bog im daje drugu priliku da se poprave. Lucky je shvatio da je pogriješio prema svojem prijatelju kad je ovaj zatražio lizalicu, i nedugo nakon njegovog krštenja imao je priliku odgovoriti na ljubazniji način.

Lucky je trgao komade kruha kad je naišla njegova najbolja prijateljica Eota i zatražila malo kruha. Luckyjeve ruke su bile prljave pa se brinuo da se Eota ne razboli. A onda se sjetio lizalice pa je odgovorio ljubaznim tonom: “Stvarno mi je žao, ali mislim da nisam oprao ruke.”

Eota se nije uvrijedila. Samo se nasmiješila.

Lucky je sretan što se krstio, i raduje se što će vječno živjeti s Isusom. "Isus je moj Spasitelj, moj Temeljni Kamen," kaže on.

Lucky je jedan od 240 učenika, uglavnom iz neadventističkih domova, koji polaze Adventističku školu Ebeye. Dio dara trinaeste subote pomoći će da se obnove učionice u ovoj školi. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Pogledajte kako Lucky pjeva i svira: <https://www.youtube.com/watch?v=VuOONu0XaCQ&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Maršalski otoci imaju malo prirodnih dobara, tako da njihov uvoz premašuje izvoz, i to skoro tri puta. Proizvodi su: kokos, rajčica, lubenice, povrće taro, kruhovac, voće, svinje i kokoši. Industrijska proizvodnja bavi se sušenjem kokosovog oraha, obrtima i proizvodnjom kućanskih potreština, obradom tunjevine i sve više turizmom.
- ◆ U maršalskom društvu se zemlja prenosi s naraštaja na naraštaj preko majki i majčine rodbine.

5. svibnja 2018.

Upoznajte dvije Indijanke

Alberta, Kanada

Dio dara trinaeste subote pomoći će Adventističkoj školi Mamawi Atosketan u Kanadi, koja pomaže djeci da nauče nešto više o Isusu. (*Pronađite Kanadu na zemljovidu.*) Svi učenici pripadaju etničkoj skupini prve nacije, kako u Kanadi nazivaju američke starosjedioce. Upoznat ćemo dvije djevojčice iz ove škole.

(Zamolite dvije djevojčice da ovo pročitaju u prvom licu.)

Eileen Firingstoney (13)

Kad sam započela sedmi razred u Adventističkoj školi Mamawi Atosketan, namjeravala sam pobjeći iz škole. Ali povezala sam se s učenicima iz škole, tako da sam ostala i namjeravala sam se vratiti i sljedeće godine.

To je bila moja prva godina u adventističkoj školi; prije toga sam pohađala državnu školu. Vratila sam se kući živjeti s majkom tek prošlog ljeta, inače sam od svoje pete godine živjela po starateljskim domovima. Neki roditelji su rekli mojoj majci o ovoj školi, i njoj se dopala takva zamisao, jer je škola daleko od autoputa, tako da ja neću moći pobjeći.

Došla sam jer sam željela steći nove prijatelje i upoznati nove učitelje. Također, željela sam vidjeti o čemu je zapravo riječ u kršćanskoj školi.

Ali nakon što sam preko ljeta živjela kod kuće uz jedanaest rodaka, odlučila sam pobjeći. Željela sam živjeti kod neke starateljske obitelji. Ipak, škola mi se jako dopala.

Čula sam o Bogu, ali kad sam prvi put došla u školu, nisam ništa znala o Njemu. Zapravo, željela sam da On bu-

de sa mnom jer sam radila dosta toga lošeg. Nisam bila dobro dijete.

A onda sam u sedmom razredu upoznala učitelja koji me je poučio o Bogu i Isusu. On nam je ispriповijedao kako je Isus umro na križu. Isus je nevjerovatan. Voljela bih imati oca kao što je On.

Prije nekoliko mjeseci sanjala sam da je kraj svijeta i vidjela sam Isusa. Mogla sam vidjeti samo Njegova leđa. On se držao za ruke s drugim ljudima i vodio ih je na Nebo. Jedva čekam da vidim Isusa!

Kad sam u školi, zaboravim na nevolje kod kuće. Radujem se odlasku u školu svakog dana. Jako volim svoje učitelje; toliko ih volim da bih voljela vječno živjeti s njima.

Zasad želim ostati u ovoj školi i završiti osmi razred. Svi moji prijatelji su ovdje. Kad odrastem, bit ću medicinska sestra ili pedijatrica. Posebno želim pomagati djeci koja prolaze kroz različite starateljske domove. Želim pomoći djeci da im ne bi bilo teško kao što je bilo meni.

Shaneeek Roasting (15)

Osmi razred sam pohađala u jednoj drugoj školi. Ali ta nova škola nije uopće ličila na Adventističku školu Mamawi Atosketan, gdje sam išla od drugog razreda. Sve je bilo u nekom kaosu. Nisu postojali rasporedi i nerijetko sam ulazila u pogrešne učionice.

Promijenila sam školu jer sam se doselila k mojoj majci. Ali nakon dva mjeseca u ovoj novoj školi prestala sam dolaziti na nastavu jer sam morala čuvati moju mlađu braću. To nije bilo dobro za moje ocjene.

Nedugo zatim, poslali su me u jednu drugu obitelj, tako da sam se vratila u školu Mamawi. Osjetila sam veliko olakšanje i sigurnost kad sam se vratila.

Učitelji i učenici su se prema meni ponašali kao da nisam nikada niti otišla od njih. Nisam to očekivala. Očekivala sam da će me ispitivati, ali nisu. To mi je godilo.

Ova mi je škola doista puno pomogla kad sam izgubila oca. Moj otac je ubijen kad sam bila u trećem razredu. To mi je vrlo teško palo, pa nisam željela jesti niti ići u školu. Ali imala sam punu podršku prijatelja iz škole, tako da sam počela ponovno jesti. U školi su mi svi kao dio obitelji.

Učitelji su mi rekli da će Isus uvijek biti uz mene i da uvijek mogu računati na Njega. Kad imam neku potrebu, ili kad sam u nevolji, ili kad Mu se samo želim zahvaliti, ja se molim. Isus mi je odgovorio na mnoge molitve. Kad sam imala jedanaest godina i kad je pijani vozač udario moju majku dok se vraćala kući, molila sam se da joj Isus sačuva život, i On je to učinio.

Sada pohađam deveti razred i svakoga dana čitam Bibliju barem jedan sat. Jako volim čitati Davidove psalme. Moj omiljeni psalam je dvadeset i treći, u kojem piše: "Jahve je pastir moj; ni u čem ja ne oskudijevam." Ove riječi me umiruju jer znam da je Bog uvijek tu uz mene. On se ne ponaša kao Kralj, već kao Podrška, kao da je jedan od nas.

Pogledajte Eileen na: <https://www.youtube.com/watch?v=96KGswtO6-c&feature=youtu.be>

Pogledajte Shaneek kako izvodi ples prve nacije na: <https://www.youtube.com/watch?v=Zze2qjr8qGg&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Kanada je, nakon Rusije, druga najveća zemlja na svijetu.
- ◆ Kanada ima najdužu obalu na svijetu: 202.080 kilometara. Ako biste hodali obalom Kanade prosječnom brzinom od dvadeset kilometara na dan, trebale bi vam trideset i tri godine da je prijedete.

12. svibnja 2018.
Moć molitve
Alberta, Kanada

Djeca koja idu u šesti razred znaju biti vrlo zahtjevna, ali jedna učiteljica je imala posebno izazovan šesti razred od dvadeset i osmero djece.

Djeca nisu imala povjerenja u učiteljicu kad je prvi put stigla u adventističku školu za učenike etničke skupine prve nacije u kanadskoj provinciji Alberta. (*Pronađite Albertu na zemljovidu; škola se nalazi u blizini grada Edmingtona.*)

Učenici su bili dovoljno stari da pohađaju osmi razred, ali su bili u šestom jer su propuštali nastavu. Djeca kao da se nisu ni za što zanimala, posebice četrnaestogodišnja djevojčica iz razreda po imenu Trina (ime je promijenjeno).

Ubrzo nakon početka školske godine Trina se jako razbjesnila kad ju je učiteljica zamolila da sjedne. Ljutito je podigla svoju stolicu i bacila je na učiteljicu. Srećom, promašila je.

Svakog jutra učiteljica je otpočinjala nastavu čitanjem nekog biblijskog događaja i pitala bi li se netko od učenika želio pomoliti. Nitko se nije javljao. Učiteljica bi potom zamolila djecu da pognu glave, sklope ruke i zažmire kako bi se ona pomolila. Nitko je ne bi poslušao.

Šest mjeseci učiteljica je čitala događaje iz Biblije i tražila da se netko javi za molitvu. Šest mjeseci se nitko nije javio. Svakoga dana učiteljica bi ih zamolila da pognu glave i sklope ruke i zažmire za vrijeme molitve — i nitko to nije radio. Pa ipak, bili su tihi dok se učiteljica molila Bogu za njih i njihove obitelji.

Jednoga dana učiteljica je, kao i obično, pitala: “Tko bi se želio pomoliti?”

Trinina ruka se podigla. “Ja ću,” rekla je.

Učiteljica je bila iznenađena! Pomislila je da se Trina šali, pa je čekala da Trina kaže: “Čah”, što na njezinom materinskom jeziku znači “samo sam se šalila”.

Ali Trina nije izgovorila “čah”. Umjesto toga, okrenula se učenicima u razredu i rekla: “Svi vi trebate pognuti glave, sklopiti ruke i zažmiriti.”

Učenici su je poslušali! I Trina je zažmirila. Onda je otvorila oči i rekla učiteljici: “Ja ne znam što da kažem.”

“Razgovaraj s Isusom kao što bi razgovarala s prijateljom,” rekla joj je učiteljica. “Isus je tvoj najbolji Prijatelj. Njemu možeš reći sve.”

Trina je ponovno zatvorila oči. “Dragi Isuse,” rekla je. “Hvala Ti za današnji dan. Hvala Ti za svakog tko je ovdje. Pomozi nam da radimo naše domaće zadaće. Čah!”

Trina je ubacila “čah” ili “samo sam se šalila” — jer nitko od njih nije napisao domaću zadaću. Ona se šalila, baš kao što bi se šalila i razgovarala s prijateljima.

Kad je Trina završila molitvu, djeca su se nastavila ponašati kao da se ništa nije dogodilo.

Ali učiteljicino srce je snažno kucalo. Nije mogla govoriti. Znala je da će, ako pokuša izgovoriti bilo što — zaplakati. Nije mogla vjerovati što se upravo dogodilo. Čula je kako Trina, najteža osoba za rad u šestom razredu i u cijeloj školi, otvara svoje srce Stvoritelju.

Toga dana se u šestom razredu sve promijenilo. Djeca su počela vjerovati učiteljici, i otvoreno su govorila o Isusu, praštanju i mnogim drugim biblijskim pojmovima.

Dva mjeseca nakon Trinine molitve učiteljica je doživjela još jedno iznenađenje. Trina je pitala bi li njih dvije mogle porazgovarati nasamo. U drugoj prostoriji Trina je priznala učiteljici da se već puno mjeseci osjeća tužno i da je čak pomišljala na smrt.

“Ali nisam se ubila, jer vi niste odustali od mene,” rekla je Trina.

Učiteljica je snažno zagrlila Trinu. Znala je da je Bog sa-
čuvao njezin život. Iako je djevojčica bila neljubazna i ljutita,
ona je svakoga dana slušala učiteljicu kako se moli, i njezi-
no se srce promijenilo. To je sila molitve!

“Mislila sam da oni uopće ne slušaju molitve, ali te moli-
tve su ulazile u njih,” svjedoči učiteljica. “Molitva je sve promi-
jenila.”

Ime ove učiteljice je Gail Wilton (51), i ona je ravnateljica
Adventističke škole Mamawi Atosketan. Dio dara trinaeste su-
bote pomoći će da se ova škola poveća kako bi se u njoj još
više djece kao što je Trina moglo poučavati o Isusu. Hvala
vam na misijskim darovima.

Učiteljicu Gail Wilton možete pogledati na: <https://www.youtube.com/watch?v=df01600a2B4&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Sjevernoamerički dabar proglašen je nacionalnom životi-
njom države Kanade.
- ◆ Kanadska provincija Alberta već pedeset godina nema niti
jednog štakora.
- ◆ Mladunče medvjeda pod imenom Winnipeg prebačeno je
iz Kanade u zoološki vrt u Londonu 1915. godine. Maleni
dječak po imenu Christopher Robin Milne volio je posje-
ćivati medvjedića Winnipega, ili Winnie. Njegova ljubav pre-
ma medvjedu nadahnula je njegovog oca Alana Alexande-
ra Milnea da napiše priču o medvjediću Winnie.
- ◆ Kanada drži rekord u osvojenim zlatnim medaljama na
zimskim Olimpijskim igrama 2010. godine u Vancouveru:
osvojili su četrnaest zlatnih medalja.

19. svibnja 2018.
Kad Bog kaže "ne"
Alberta, Kanada

Prošlog tjedna čitali smo o Gail Wilton (51), učiteljici šestog razreda u adventističkoj školi za djecu etničke skupine prve nacije u Kanadi, u provinciji Alberta. (*Pronađite na zemljovidu Albertu u Kanadi. Škola se nalazi blizu grada Edmontona.*) Ovaj događaj se odigrao u jednom drugom šestom razredu.

Učiteljica je na nastavi o Bibliji željela pokazati učenicima video film, ali nikako nije mogla pokrenuti videorekorder.

Mnoga djeca do dolaska u adventističku školu nikada nisu čula za Isusa, i učiteljica im je doista željela pokazati video o Isusovom uskrsnuću. Ali koliko god se trudila, nije mogla pustiti video snimak.

Konačno su djeca rekla: "Mi ćemo vam pomoći, učiteljice. Znamo kako da popravimo video."

Skupina djece se okupila oko televizora i pažljivo provjerila sve žice. Učiteljica se molila u sebi: "Molim Te, Isuse, pomози da proradi. Molim Te, pomози da proradi."

Ali video film se nije mogao pustiti.

Onda su djeca predložila: "Hajde da se pomolimo."

Učiteljica je vjerovala da je to dobra zamisao, i dvanaestogodišnji Donovan se pomolio.

"Dragi Bože, hvala Ti na ovom danu," rekao je Donovan. "Molim Te, pomози nam da proradi ovaj video. Molim Te. Hvala Ti što si čuo našu molitvu. Amen."

Dok se Donovan molio, i učiteljica se molila u sebi. Rekla je Gospodinu: "Mnogo smo razgovarali o tome kako Ti odgovaraš na molitve, ali djeca nikada prije nisu iskusila Tvoj odgovor na molitvu. Ovo bi bila predivna prilika da im po-

kažeš Tvoju moć. Molim Te, učini da ovaj video proradi.”

Donovan i ostala djeca su opet otišla do televizora i provjerila žice. Isključili su ih pa su ih ponovno vratili na mjesto. Učiteljica se iz sve snage molila u sebi za čudo.

Ali video nije proradio.

Učiteljica je bila jako razočarana. Nije znala što da učini.

Napokon je Donovan prekinuo tišinu: “Paaa, pretpostavljam da Bog ne želi da gledamo ovaj video.”

Učiteljica je bila iznenađena! Donovan je bio u pravu. Učiteljica je mislila kako je djeci potrebno čudo da bi povjerovala Bogu. Ali djeca su na to gledala drugim očima. Ona su shvatila da je Bog uslišao njihovu molitvu tako što nije odgovorio čudom.

Učiteljica je shvatila da se pogrešno molila. Ona je željela da Bog učini onako kako je ona mislila da treba, ali je trebala moliti Boga da On djeluje onda kad On zna da je najbolji trenutak.

Djeca su se ispravno molila. Oni su jednostavno zamolili Boga da popravi video, i prihvatili su kada je On rekao: “Ne.”

Iako učiteljica zna mnogo toga i jako voli učiti djecu, ona je toga dana naučila jednu vrlo važnu pouku od njih. Naučila je da je bitno da zamolimo Boga da On djeluje kad On zna da je pravi trenutak — i da upamtimo da On ponekad kaže “ne”.

Ime ove učiteljice je Gail Wilton, i ona je danas ravnateljica Adventističke škole Mamawi Atosketan. Dio dara trinaeste subote pomoći će da se njihova škola proširi kako bi još više djece i učitelja moglo učiti o Isusu. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Učiteljicu Gail Wilton možete pogledati na: <https://www.youtube.com/watch?v=dfo16O0a2B4&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Kanada proizvodi 77% javorovog sirupa u svijetu.
- ◆ 60% svjetske populacije polarnih medvjeda živi u Kanadi (25.000 medvjeda).
- ◆ Kanadska pošta svake godine prima milijun pisama s adresom: "Djed Mraz, Sjeverni pol". Pritom odgovara na svako pismo kao gospođa Mrazica.
- ◆ Najniža temperatura zabilježena u Kanadi, u malom selu Snag, bila je 3. veljače 1947. godine minus 63 stupnja. Takva je temperatura na površini planeta Mars.

Karibu

Jelen karibu prekriven je gustim krznom po cijelom tijelu, čak i po nosu. Krzno štiti te jelene i srne od hladnog vremena i omogućava im da čak plutaju po vodi. Mogu trčati čak i do osamdeset kilometara na sat. Samo jedan dan staro novorođenče karibua može pobijediti olimpijskog sprintera. Ženke mogu živjeti do sedamnaest, a mušjaci do trinaest godina.

26. svibnja 2018.
Pokrivači nade
Alberta, Kanada

Šesnaestogodišnja Hope Crier je djevojčica koja je upala u nevolju u gradu Edmontonu u Kanadi. (*Pronađite na zemljovidu Edmonton, Alberta.*)

Hope je pila alkohol s nekim prijateljima i slomila retrovizor na jednom parkiranom vozilu. Hodala je pored auta i samo je kucnula po retrovizoru. Bila je to mala pogreška, ali ipak zločin. Hope je trebala biti kažnjena. Ali kako?

Poseban službenik, izvršitelj zakona koji radi s mladima u Kanadi, zamolio je njezinog oca da se nađu i porazgovaraju o kazni. Otac je pozvao ravnatelja adventističke škole koju je polazila Hope.

“Biste li, molim vas, mogli doći na ovaj sastanak?” upitao je otac. “Potreban mi je netko tko će reći nešto lijepo o Hope. Ne želim da se o njoj govori samo loše, unatoč tome što je učinila pogrešku.”

Ravnatelj i školski savjetnik su odlučili doći na taj sastanak u rezervat etničke skupine prve nacije, gdje su Hope i njezin otac živjeli.

Prva nacija su narodi koji su živjeli u Kanadi prije nego što je ta zemlja postala poznata kao Kanada. Rezervat je poseban prostor koji su kanadske vlasti dodijelile pripadnicima prve nacije.

Na sastanku se razgovaralo o tome kako bi Hope trebala biti kažnjena bez povlačenja po sudovima ili zatvorima. Otac se dogovorio da će platiti slomljeni retrovizor.

A onda su svi pogledali u ravnatelja škole. Što bi škola mogla učiniti kako bi pomogla Hope? Ravnatelj je rekao da će pomoći da Hope napiše pismo isprike vlasniku automo-

bila. Također, ravnatelj je rekao da će djevojčici dati priliku da radi nešto što će pomoći drugima.

Prije nego što je škola smislila način na koji će Hope pomagati drugima, ona je sama došla na izvrsnu zamisao. Skupljat će mekane i tople pokrivače i davat će ih ljudima u rezervatu kojima su potrebni. Taj prijedlog je ispričala jednoj prijateljici iz razreda.

“Ali gdje ćeš nabaviti tolike pokrivače?” upitala ju je prijateljica.

“Ne znam,” rekla je Hope. “Još nisam stigla to smisliti.”

Njezinoj prijateljici se dopala zamisao pa je rekla: “Svakog vikenda kad ti ne budeš išla piti, ja ću ti dati jedan pokrivač.”

Učitelji iz škole su čuli za njihovu namjeru, pa su i oni željeli sudjelovati. Rekli su: “Za svaki vikend u koji Hope ne izađe piti, mi ćemo također donijeti po pokrivač.”

Sljedećeg ponedjeljka ujutro Hope je došla u školu i rekla svima da cijelog vikenda nije pila. Njezina prijateljica i svi učitelji su joj dali po pokrivač.

Sljedećeg ponedjeljka dogodilo se isto. Pokrivači su počeli navirati.

Kupovali su toliko pokrivača iz prodavaonice za Hope, da je prodavač upitao: “Što se događa? Stalno mi ponestaje pokrivača u prodavaonici!”

Kad je doznao za zamisao, i on se poželio uključiti. Naručio je dodatne pokrivače i počeo ih poklanjati Hope.

Uskoro je učionica bila puna i ravnatelj je odlučio da je došlo vrijeme da ih predaju potrebitima. Pregledali su popis učenika kako bi vidjeli čija je obitelj u potrebi, a zatim je učiteljica odvezla Hope s toplim pokrivačima do rezervata. Hope je vidjela mnoga nasmiješena lica i čula riječi zahvalnosti kad je dijelila pokrivače.

Hope je taj svoj projekt nazvala Pokrivači nade (*Blankets of Hope*). Veliki trenutak za ovaj projekt odigrao se u proljeće kad je učiteljica odvezla Hope i nekoliko učenika na dese-

todnevni crkveni sastanak pod šatorom za ljude iz etničke skupine prve nacije. Između sastanaka Hope i njezini prijatelji su dijelili pokrivače u obližnjem rezervatu.

Hope je učenica Adventističke škole Mamawi Atosketan, misijske škole za pripadnike prve nacije. Mnogi učenici su čuli za Isusa po prvi puta tek u našoj školi. Dio dara trinaeste subote pomoći će da se proširi škola kako bi još djece moglo doznati za Spasitelja Isusa. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Činjenice

- ◆ Kanadski nacionalni sportovi su timski sportovi hokej i lakros.
- ◆ U Kanadi se službeno koriste dva jezika, engleski i francuski.
- ◆ Kraljica Elizabeta II., kraljica Engleske, ujedno je i kraljica Kanade.
- ◆ Više od 99% Kanadana zna čitati i pisati.
- ◆ Geslo Kanadana je “*A Mari Usque Ad Mare.*” Što znači “Od mora do mora.”

2. lipnja 2018.

Učiteljica me je udarila

Alberta, Kanada

Trinaestogodišnjoj Juliette Rain se njezina škola u Kanadi nije dopadala. (*Pronađite Kanadu na zemljovidu.*)

Juliette pripada narodu Samson Cree, etničkoj skupini prve nacije, i ona ide u školu u rezervatu Samson.

Prema Juliette se djeca ponašaju vrlo neljubazno. Nazivaju je raznim imenima i ponekad je guraju. I učiteljica u trećem razredu nije bila ljubazna.

Jednoga dana, kad je Juliette postavila pitanje, ona je prišla straga i udarila je po glavi. Juliette nije znala zbog čega ju je učiteljica udarila, i počela je plakati.

Učiteljica je bila ljutita i nije rekla niti riječ, a nije se čak niti ispričala. Samo je nastavila predavati.

Juliette je poželjela da više ne ide u školu.

A onda joj je rođak, kad je bila u četvrtom razredu, rekao o jednoj divnoj školi. Rođak joj je rekao da u toj školi učitelji nikada ne udaraju djecu i da su djeca ljubazna. A najbolje od svega je to što uče o Isusu.

Juliette je otrčala k svojoj majci.

“Mogu li ići u tu školu?” pitala je.

Majka je saznala da se ta škola zove Mamawi Atosketan i da je u vlasništvu Adventističke crkve. Bila je besplatna, a djeca u školi svakoga dana dobivaju doručak i ručak. Poseban autobus preuzima učenike i dovodi ih u školu i natrag kući.

“Da, možeš ići u tu školu sljedeće godine,” složila se majka.

Juliette je bila uzbuđena, ali je bila i uplašena. Bilo joj je drago što više neće morati ići u svoju staru školu. Ali bila je

uplašena jer će trebati stvarati nove prijatelje i upoznati nove učitelje u petom razredu.

Juliette je zavoljela školu od prvog dana. Njezin rođak je bio u pravu: učitelji i učenici su doista uljudni. Juliette se škola toliko dopala da je pozvala svoje dvije prijateljice iz stare škole da se prebace k njoj.

Danas je Juliette u sedmom razredu, zajedno sa svojim rođakom i dvije prijateljice koje je pozvala.

Juliette voli učiti o Isusu u školi. Počela se moliti svakog jutra kad se probudi i svake večeri prije spavanja. Ona moli Boga da joj daruje dobar dan u školi i da blagoslovi njezinu obitelj. Kad se njezina baka razboljela i kad je morala otići u bolnicu, Juliette se molila Bogu svaki dan da izliječi njezinu baku i da je vrati kući.

“Vjerovala sam da će je Bog izliječiti i da će se vratiti kući,” kaže ona.

Tjedan dana kasnije, baka se vratila kući. Zahvalila se unuci što se molila za nju, tako da se sada i ona moli s unukom.

Juliette namjerava postati učiteljica u mjestu gdje je odrasla. Ona kaže da nikada neće udariti nekog učenika. Umjesto toga, ona želi biti ljubazna kao njezini učitelji.

“Došla sam u ovu školu jer sam željela naučiti o Bogu i steći nove prijatelje i učitelje,” kaže Juliette. “Svi učenici iz razreda su ljubazni, a moj učitelj je zabavan. Ovdje mi se jako sviđa.”

Dio dara trinaeste subote pomoći će da se škola u koju ide Juliette proširi, kako bi mogla primiti još više djece koja će učiti o Isusu. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Pogledajte Juliette na: <https://www.youtube.com/watch?v=9EZdJESbv4s&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ U posljednjih deset godina Alberta je proizvela jednu trećinu kanadskog žita, nešto više od trećine repe i skoro polovinu količine ječma.
- ◆ Najveća brana dabrova pronađena je uz pomoć Google Eartha na sjeveru Alberte. Dužina brane je oko 850 metara. Ona postoji već najmanje dvadeset i osam godina, jer se može vidjeti i na satelitskim slikama NASA-e iz 1990. godine.
- ◆ Alberta se nalazi na zapadnom dijelu Kanade, i na zapadu graniči s velikim planinama koje zovemo Stijenjak, a na istoku s prerijom i nepreglednom pustoši. Na sjeveru graniči sa sjeverozapadnom pokrajinom, a na jugu s Montanom u Sjedinjenim Američkim Državama, s kojom dijeli prostor divljine i glečer Waterton.

Indijanci Cree

U šumama su Indijanci Cree živjeli u kolibama pokrivenim brezinom korom. U ravnici im je poželjno sklonište bilo napravljeno od drvenih stupova prekrivenih bizonovim kožama, pod nazivom *tipi*. Žene su obično nosile dugačke haljine s rukavima koji se lako uklanjaju. Muškarci su nosili gležnjače i hlače, a zimi i dugačke ogrtače.

9. lipnja 2018.

Tko je taj Čovjek?

Alberta, Kanada

Mali Slade je podigao ruku na nastavi matematike u prvom razredu. "Učiteljice, tko je taj Čovjek?"

Učiteljica Suzann Self (47) bila je iznenađena ovim pitanjem. Ona je mislila da svi znaju tko je Isus i da će prepoznati sliku na kojoj On visi na križu.

"To je Isus," rekla je.

Učiteljica se pomolila u sebi. "Hvala Ti, Bože, na prilici da naučim ovog malog dječaka o Tebi. Ovo je prvi puta da je Slade čuo za Tebe, i radoznao je. Molim Te, daj mi mudre riječi."

Učiteljica je duboko udahnula. Morala je zaustaviti predavanje iz matematike kako bi objasnila zbog čega je Isus visio na križu. Učiteljica je zamolila učenike da zatvore svoje knjige i da joj poklone pozornost.

"Sve je počelo s Adamom i Evom," rekla je. "Bog je stvorio Adama i Evu u predivnom Edenskom vrtu. Ali naši praroditelji nisu bili poslušni i morali su biti izbačeni iz vrta. Zbog toga što su bili neposlušni, mi danas imamo mnogo nevolja na svijetu."

Slade i druga djeca su pažljivo slušali.

"Ali Bog je volio Adama i Evu. On voli i nas, i želi da budemo sretni," rekla je. "Mi smo Njegova djeca, i On više od svega želi da budemo s Njim na Nebu."

Da bi to bilo moguće, Bog je morao poslati svojega Sina Isusa na Zemlju da umre zbog naših grijeha." Učiteljica je objasnila kako je Isus rođen i kako je živio.

"A onda je Isus umro na ovom drvetu jer je želio da mi budemo na Nebu," rekla je.

Slade je cijele te školske godine postavljao pitanja o Isusu. Vratio se u školu i u drugom razredu, ali je onda nestao. Učiteljica ne zna što se dogodilo s njim. Ali ona kaže da joj je drago što mu je mogla ispričati sve o Isusu u prvom razredu.

“Iako imamo naše crkve na mnogim raskršćima u Sjevernoj Americi, dječak je saznao o Isusu tek u našoj školi,” kaže ona. “Shvatila sam da je vrijeme jako bitno, jer mi ne znamo koliko će ova djeca biti s nama.”

Ne treba joj alarm

Evo još jednog iskustva o djevojčici iz prvog razreda koja se zove Brianna.

Briannina majka je primijetila da se nešto čudno događa s njom kad je počela ići u prvi razred. Majci više nije trebao sat s alarmom za buđenje.

Brianna se obično budila sama i spremala se za školu tiho da je nitko ne čuje. Ali sada je cijela kuća znala kad bi se Brianna probudila. Čim se probudi, ona počne glasno pjevati: “Isus me voli, to kaže Biblija.”

Majka je bila oduševljena. Ona je voljela čuti umilni glas svoje male djevojčice kako pjeva i slavi Boga.

Jednoga dana majka je rekla učiteljici da kod kuće više nije isto. “Volim vašu školu,” kazala je učiteljici. “Svakog jutra moja mala djevojčica ispunjava kuću pjesmom o Bogu.”

Djeco, što mislite, zašto je Brianna počela pjevati svakog jutra? (*Pričekaj da djeca pogode.*)

Brianna je počela pjevati kod kuće, jer je svakoga dana pjevala u školi. Svakog jutra učiteljica s djecom iz svojega razreda pjeva nekoliko pjesama. Prvašići jako vole pjevati, pa uvijek pitaju: “Možemo li otpjevati još jednu pjesmu? Samo još jednu?”

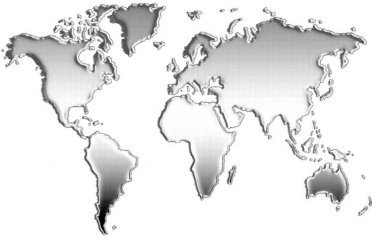
Učiteljica je bila sretna što su djeca voljela pjevati u školi, ali nije znala da pjevaju i kod kuće.

“Ovo mi je pokazatelj da puno toga što radimo u školi odlazi i u njihove domove,” kaže učiteljica.

Ime ove učiteljice je Suzann Self (47) i ona je učiteljica u Adventističkoj školi Mamawi Atosketan. Dio dara trinaeste subote pomoći će da se ova škola proširi kako bi još više dječaka poput Sladea saznalo o Isusu i kako bi još više djevojčica poput Brianne pjevalo o Isusu. Hvala vam na vašim misijskim darovima. *(Dok prikupljate dar, neka djeca pjevaju pjesmu “Znam da Isus voli me”.)*

Činjenice

- ◆ Indijanci Cree su jedna od najvećih etničkih skupina domorodaca prve nacije u Sjevernoj Americi, a njih više od 200.000 živi u Kanadi. Najveći dio njih živi sjeverno i zapadno od jezera Superior, u Ontariju, Manitobi, Saskatchewanu, Alberti i Sjeverozapadnim područjima.
- ◆ Adventistička škola Mamawi Atosketan je otvorena 2003. godine kako bi služila narodu Maskwacis Cree između Wetaskiwina i Ponoka u Alberti.
- ◆ Mamawi Atosketan na jeziku Indijanaca Cree znači “raditi zajedno”.

16. lipnja 2018.
Hura za krive zube!
Zapadna Virđžinija, SAD

Dvanestogodišnja Ryleigh Moore je bila oduševljena! Njezini zubi su bili jako iskrivljeni — čak je to i zubar potvrdio na pregledu!

Zubar je rekao Ryleigh tijekom redovnog pregleda da će se zubi vjerojatno morati ispraviti protezom. Samo je dvoje djece u njezinoj školi Parkersburg Academy u Parkersburgu, Zapadna Virđžinija, nosilo proteze.

Ryleigh je morala ići k posebnom zubaru, protetičaru, da odluči treba li joj stvarno proteza ili ne. Nekoliko dana kasnije morala je izostati s nekoliko satova u školi kako bi je protetičar pregledao i snimio zube.

Protetičar je zamolio Ryleigh da široko otvori usta. Ryleigh je poslušala i otvorila koliko je mogla, a onda je čula neki pucketav zvuk. Protetičar je rekao da je njoj doista potrebna proteza, jer ne samo da je imala krive zube, već je i njezina vilica pucketala, što se moglo ispraviti jedino protezom.

Protetičar je rekao Ryleighinoj majci da će proteza stajati 6.000 američkih dolara.

Majka je bila preneražena. Kad su Ryleigh i ona sjele u automobil, majka je počela plakati. Nije zarađivala dovoljno novca na poslu u bolnici da bi platila ovu protezu, a zdravstveno osiguranje nije pokrivalo takve troškove.

A onda se majka sjetila da Bog voli Ryleigh više od nje. “Neću više plakati,” rekla je. “Hajde da se pomolimo i vjerujemo Bogu.”

Ryleigh se složila. Ona se uopće nije brinula. Jedva je čekala da dođe u školu i kaže svojim prijateljima da joj treba proteza!

Te večeri su se majka i Ryleigh molile Bogu da im pomogne da pronađu novac za protezu. Ryleighina mlađa sestra se također molila za protezu. Obitelj se ponovno molila i ujutro.

Kad je majka pokrenula automobil kako bi odvela svoje dvije djevojčice u školu, začula je radio, ali on nije bio podešen na uobičajenu kršćansku radijsku postaju. Majka je posegnula da promijeni postaju, ali se zatim ukočila. Oglas koji je tada čula glasio je ovako: "Proteze." Majka je pojačala. Glas je objavio da jedan protetičar priređuje natjecanje i da će pobjednik dobiti besplatnu protezu. Sve što su trebale učiniti jest da odu k tom protetičaru na besplatan pregled.

Majka se nije usuđivala pomisliti da će Ryleigh osvojiti protezu. Ali budući da je provjera bila besplatna, Ryleigh je otišla na još jedno snimanje zuba k drugom protetičaru. Široko je otvorila usta i opet je začula pucketanje. "To nije dobro," rekao je protetičar. "Trebamo zaustaviti ovo pucketanje, potrebna ti je proteza."

Nakon pregleda protetičar je otpratio Ryleigh da se upiše na natječaj za besplatnu protezu. Sljedećeg mjeseca će se znati tko je pobijedio.

Ryleigh i njezinih devetero prijatelja iz razreda su se molili za protezu. I majka se molila. Molili su se za to natjecanje, ali najviše su se molili da Bog pomogne majci da plati protezu.

Došao je i taj dan. Ryleigh i njezina majka su zaboravile na natjecanje, ali su se nastavile moliti. Prošlo je mjesec dana. Jednog dana u lipnju majka je radila u bolnici kad joj je zazvonio telefon. Bila je to pomoćnica protetičara.

"Na kojem odjelu u bolnici radite?" upitala je majku.

Majka je odgovorila.

"U redu, vidimo se uskoro," rekla je žena i spustila slušalicu. Majka je bila zbunjena. Nije razumjela što joj je ta žena rekla. Dva sata kasnije majka je podigla pogled sa svojega stola i ugledala je asistenticu. Nosila je puno šarenih

balona i rekla je: "Čestitam! Osvojili ste besplatnu protezu za vašu djevojčicu!"

Majka nije mogla povjerovati svojim očima! Počela je plakati od radosti.

"Baš su me svladali jaki osjećaji," sjeća se dok se sa suzama govori o tome. "Tog trenutka sam shvatila da je Bog uslišao naše molitve."

Nazvala je Ryleigh i rekla joj vijest. Prvo što je Ryleigh željela učiniti jest ispričati svojim prijateljima kako im je Bog uslišao molitve.

"Radovala sam se što mogu priopćiti svojim prijateljima koji su se molili sa mnom da je molitva uslišana," kaže ona.

Prije tri godine darom trinaeste subote potpomognuto je trideset i pet evangelizacija širom Zapadne Virdžinije, gdje živi Ryleigh i mnogi ljudi koji su mogli saznati i naučiti nešto više o Isusu.

Hvala vam na vašim misijskim darivanjima.

Na sljedećoj internetskoj stranici možete pogledati Ryleigh:
<https://www.youtube.com/watch?v=3pSdW44uP5k&feature=youtu.be>

Činjenice

- ◆ Nacionalne životinje Zapadne Virdžinije su crni medvjed i ptica kardinal, simbol Virdžinije.
- ◆ Godine 1947. Chuck Yeager, građanin iz Hamlina u Zapadnoj Virdžiniji, postao je prva osoba koja je letjela brže od zvuka.

23. lipnja 2018.

Koga treba obožavati?

Arizona, SAD

Jovannah Poor Bear-Adams (danas ima 29 godina) obećala je svojoj majci da nikada neće postati kršćanka.

Tada petnaestogodišnja Jovannah živjela je u Južnoj Dakoti u Sjedinjenim Američkim Državama, i dala je to obećanje majci kad se preselila u Adventističku školu Holbrook za Indijance u Arizoni. (*Pronađite Južnu Dakotu i Arizonu na zemljovidu.*)

“Ako moraš ići, idi,” rekla joj je majka tužno. “Ali upamti: to je kršćanska škola, i oni će ti lagati kako bi povjerovala u njihovu vjeru.”

“Neću nasjesti,” rekla je Jovannah. “Idem tamo samo zbog obrazovanja.”

Jovannah je spremila svoje stvari u crnu vreću za smeće i ubacila ih u kamionet. Zatim je ujak njezine prijateljice odvezao dvije djevojčice u školu za Indijance Holbrook.

Jovannah je bila uzbuđena što će deveti razred otpočeti u novoj školi. U osmom razredu nije bila dobra učenica, a sada joj se pružila prilika za novi početak. Odlučila je da će biti odlična učenica.

Nakon tri mjeseca imala je najviše ocjene u razredu, osim iz predmeta Biblija. (*Upitajte djecu što oni misle — zašto.*)

Jovannah se sjetila obećanja majci da neće postati kršćanka, pa nije učila za predmet Biblija. Zbog toga je imala slabu ocjenu u svojoj knjižici.

Jovannah se nije sviđala loša ocjena među svim drugim odličnim ocjenama. Željela je biti savršena učenica, pa je odlučila da će pronaći način kako da poboljša ocjenu, a da ne postane kršćanka.

“Morala sam naučiti kako da to odglumim, a da ne prihvaćam,” pripovijeda ona.

Jovannah se pridružila satu Biblije zajedno s drugim učenicima. Nikada ranije nije pročitala Bibliju, i događaji su joj se dopali. A onda se pridružila još jednoj skupini koja je učila iz Biblije. I prije nego što je postala svjesna, željela se krstiti biblijskim krštenjem.

Tog ljeta se vratila kući za vrijeme praznika. Sada je imala šesnaest godina i željela je naučiti ples sunca, vrlo bitan dio njezine domorodačke kulture Oglala Lakota Sioux. Dio plesa sunca značio je da neće ništa jesti niti piti četiri dana. Za to vrijeme trebala se moliti duhovima.

Otišla je do liječnika da zatraži dopuštenje da započne ples sunca. On joj je priopćio lijepe vijesti. Rekao joj je da ne samo da može započeti taj ples, već da će moći nositi i posebnu frulu naroda tijekom plesa sljedeće godine. To je bila najveća čast koju netko može imati na plesu sunca.

“Svi će se moliti za svoje obitelji, ali kad носиš frulu naroda, to znači da se moliš za sve ljude,” kaže Jovannah.

Kad se na jesen vratila u školu, krstila se. Mislila je da će moći služiti Bogu i sudjelovati u plesu sunca.

Ali onda je Jovannah čula nešto u subotnjoj propovijedi što ju je natjeralo na razmišljanje. Propovjednik je rekao da mnogi ljudi misle da mogu služiti i Bogu Neba i drugim bogovima — kao što su novac, prijatelji ili imovina. Jovannah se sjetila da je ona htjela služiti Bogu i duhovima na plesu sunca.

“Mislila sam da mi se propovjednik izravno obraća,” rekla je. Znala sam da je ta propovijed namijenjena meni.”

Pozvala je majku i rekla joj da ona ne može poštovati Boga i duhove, tako da neće sudjelovati na plesu sunca.

Majka je bila bijesna i nakon toga nije željela više razgovarati s njom. Jovannah se srce slomilo, i sljedećih nekoliko godina joj je bilo teško. Ali ona je ostala vjerna Bogu.

Pronašla je novu obitelj u školi Holbrook.

“Bila sam odbačena od moje obitelji, ali sam ovdje pro-
našla novu veliku obitelj,” kaže ona.

Tijekom njezinog daljnjeg školovanja majka ju je počela prihvaćati. Kad je diplomirala, majka joj je napravila novu tradicionalnu odjeću i postavila križeve na zadnjem dijelu njezinih mokasina.

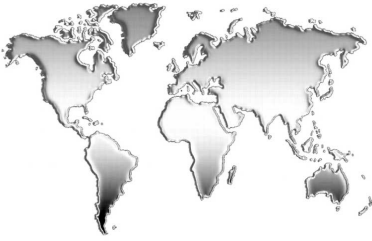
Jovannah je završila školu i upisala se na Union College u Nebraski. Nakon diplomiranja vratila se u Holbrook da radi kao učiteljica i kao administratorica. Ona pomaže drugim učenicima koji su odbačeni od svojih obitelji.

“Vidjela sam Kristovu dobrotu i izlječenje u Holbrooku” kaže ona. “Bog je veći od mojih boli i strahova — i On mi je dao svrhu u životu.”

Dio dara trinaeste subote pomoći će školi za Indijance Holbrook kako bi više domorodačke djece moglo naučiti o Isusu i dobiti veliku kršćansku obitelj. Hvala vam na vašim misijskim darovima.

Činjenice

- ◆ Arizona je dom za najviše Navajo Indijanaca. Tamo se nalazi najveći rezervat u Sjedinjenim Američkim Državama. Obuhvaća oko 71.000 kvadratnih kilometara u Arizoni, Utahu i Novom Meksiku.
- ◆ Jedino mjesto u Sjedinjenim Američkim Državama u koje vam pošta dolazi mulom je selo Supai, i nalazi se na dnu Velikog kanjona.

23. lipnja 2018.

Plakanje za domom

Program trinaeste subote

Prije programa

- ◆ Pošaljite svakom roditelju podsjetnik za program i ohrabrite djecu da donesu svoje posebne darove trinaeste subote, 30. lipnja 2018.
- ◆ Podsjetite vjernike da će njihov misijski dar biti poklon koji će pomoći da se Božja riječ širi svijetom, i da će jedna četvrtina dara trinaeste subote ići izravno školama u Sjevernoameričkoj diviziji.

Napomena: Zamoli osmero djece da prikažu ovaj program. Ovaj program sadrži pet govornika (voditelj, Adrian, majka, rođak 1 i rođak 2) i tri uloge koje ne govore (Kobe, propovjednik, i rođak iz prvog razreda). Djeca ne moraju naučiti svoj dio napamet, ali ih ohrabrite da nauče dobro i tečno čitati. Ovo bi mogli izvesti s krevetom i stolom za biblijsko proučavanje. Stol kasnije može poslužiti kao propovjedaonica za Adriana.

Voditelj: Ovog tromjesečja smo upoznali ljude s otoka Ebeye; iz Adventističke škole Mamawi Atosketan u Alberti, Kanada; iz Zapadne Virdžinije i iz Adventističke škole Holbrook za Indijance u Arizoni. Danas ćemo čuti još jedno iskustvo iz Holbrooka, o učeniku koji se zove Adrian Wiles.

Plakanje za domom

Voditelj: Adrian je polazio treći razred kad je stigao u Adventističku školu Holbrook za američke Indijance u Arizoni u Sjedinjenim Američkim Državama. On nije želio živjeti tamo u internatu. (*Pokažite Arizonu na zemljovidu.*) Ali odrasli su mislili kako će za njega biti dobro da ode od kuće.

Adrian je imao vrlo težak život kod kuće. Nije imao oca, a njegova majka je često bila pijana. Ponekad bi ga ostavljala izvan kuće, i on bi tada spavao s psom u kućici za pse ispred trijema. Kad je Adrian imao sedam godina, njegov stariji brat ga je naučio piti i drogirati se.

Adrian je mislio da je sve u redu s njegovim životom, i nije se želio preseliti u školu, iako su njegova tri rođaka već pohađala tu školu.

(Neka djeca odglume sljedeće:)

Prve večeri u spavaonici majka ga je stavila u krevet i sjedila pored njega dok nije zaspao. Kad je napustila sobu, on je skočio iz kreveta i potrčao za njom. Sustigao ju je u hodniku, počeo je plakati i zgrabio ju je za ruku.

Adrian (plačući): Nemoj ići!

Majka (strogo): Pođi u svoju sobu i prestani se ponašati kao predškolsko dijete!

Voditelj: Adrian je odbio pustiti majku. Na kraju je došao njegov rođak i odveo ga u sobu. Dok je kroz prozor gledao kako majka odlazi, još je više plakao. Njegov rođak nije suosjećao s njim. Adrian se ponašao nedoraslo, i rođacima se to nije dopalo.

Rođak 1: Prestani plakati!

Rođak 2: Prestani biti derište!

Voditelj: Bez ikoga tko bi ga utješio Adrian je pogledao sobu i po prvi put primijetio svoje nove sobne kolege. Kobe je također plakao. I on je bio treći razred i ovo je bila njegova

prva noć izvan kuće. Dva dječaka su plakala zajedno sve dok nisu zaspala.

Adrian je plakao svake noći punih mjesec dana. Nedo-
stajala mu je obitelj, a u ovoj školi je sve bilo novo za njega.
Nije mogao razumjeti zbog čega su učitelji i daci tako ljubazni.

Adrian: bilo mi je jako teško prilagoditi se ljudima koji
su bili ljubazni prema meni. Ja dolazim iz narušenih obitelj-
skih okolnosti, gdje članovi nisu bili ljubazni prema meni.

Voditelj: Nakon nekoliko tjedana, školski propovjednik je
zamolio Adriana i Koba da vode bogoslužje. Adrian je bio
malo uznemiren jer je stajao pred šezdeset i pet učenika, ali
ustao je i govorio o svojem domu.

Adrian: Nikada nisam upoznao oca, a moja majka i braća
puno piju. Skoro da ne znam dan svojega rođenja, jer moja
obitelj nikada nije slavila moj rođendan tortom i poklonima.

Voditelj: Kad je Adrian završio govor, osjećao se mnogo
bolje.

Adrian: Pričanjem o mojem domu omogućilo je drugoj djeci
da me upoznaju i doznaju odakle potječem, a to mi je pomo-
glo da se opustim.

Voditelj: Adrian je u školi naučio mnogo toga. Naučio je
da je vrlo bitno okupati se i oprati odjeću. Prestao je piti i
drogirati se. Otkrio je da ga igranje košarke uvijek oraspoloži
kad je tužan.

Vratio se ponovno u školu da završi četvrti, pa peti i šesti
razred. U sedmom razredu je poželio proučavati Bibliju s pa-
storom i odlučio je predati svoje srce Isusu.

Adrian: Pastor mi je rekao tko je Bog i naučio me da se
molim. Želio sam se krstiti i javno obznaniti da vjerujem u
Isusa.

Voditelj: Nakon Adrianovog krštenja njegova majka i braća
su mu se rugali što je postao kršćanin. Zadirivali su ga što

odbija jesti svinjetinu i drugu nečistu hranu. Nisu razumjeli zašto im on nastoji pomoći u kućanskim poslovima. Ali nakon nekog vremena uvidjeli su da je on iskren u svojim vjervanjima i da se doista puno promijenio. Jednog dana majka mu je rekla:

Majka: Drago nam je što se mijenjaš i što se obrazuješ.

Voditelj: Njezine su riječi jako usrećile Adriana. Njegova majka nakon završenog osmog razreda nije više išla u školu.

Danas je Adrian učenik dvanaestog razreda i vrlo je uzbuđen što ove godine i njegovi mlađi rođaci idu u tu školu. On se molio cijelog ljeta da njegovi rođaci upišu tu školu i kaže da je Bog uslišao njegove molitve.

Njegov najmlađi rođak, dječak u prvom razredu, nije bio sretan kad je stigao u školu. Te prve noći je i on plakao u spavaonici i tražio da se vrati kući. Adrian je učinio nešto što nitko nije učinio za njega te prve noći. Otišao je do svojeg malog rođaka da ga utješi.

Adrian (šapće svojem mladem rođaku koji plače u krevetu): Pokušaj ne misliti o tome. I ja sam bio na tvojem mjestu kad sam bio mali. Naviknut ćeš se.

Voditelj: Adrian više ne plače za kućom, ali misli o novom domu — mjestu gdje će jednoga dana živjeti s Isusom. On jedva čeka taj trenutak! (*Upitaj slušatelje:*) A što je s vama? Čekate li i vi vječni život s Isusom?

Dio dara trinaeste subote pomoći će da se sagradi nova dvorana za tjelesni odgoj u školi Holbrook. Adrian kaže da je ta nova dvorana vrlo bitna kako bi se novi učenici mogli oraspoložiti kroz košarku.

Adrian: Kad dođu posjetitelji, jako me je sram u kakvom je stanju sadašnja dvorana za tjelesni odgoj. Ja želim da oni misle samo najbolje o mojoj novoj vjeri. Hvala vam na vašim dobrovoljnim darovima trinaeste subote!

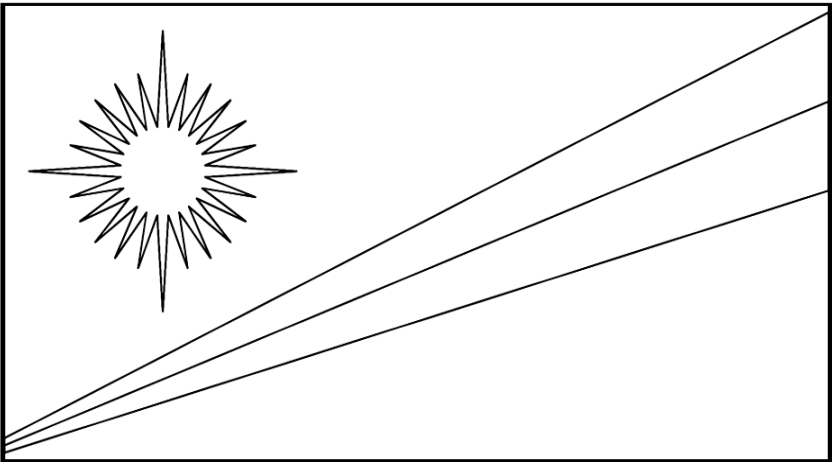
(Prilaganje dara uz tihu glazbu.)

Obojite zastave

Obojite zastave zemalja Sjevernoameričke divizije o kojima smo čitali ovog tromjesečja.

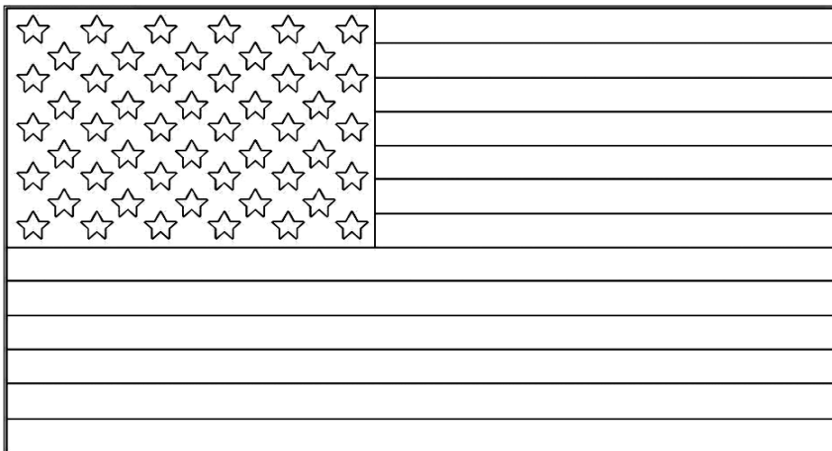
Maršalski otoci

Pozadina zastave je tamnoplava. Sunce i donja zraka su bijeli, a gornja zraka je crvena.

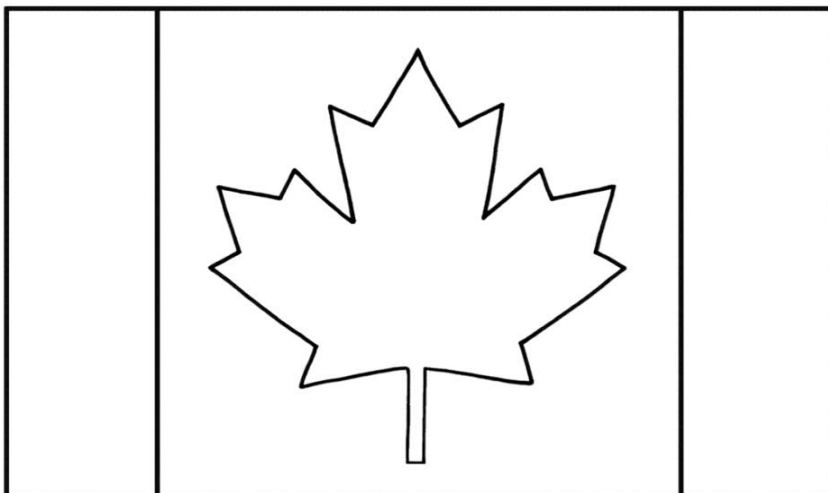
Sjedinjene Američke Države

Zvijezde su bijele na plavoj pozadini. Pruge se smjenjuju crvene i bijele, počevši i završavajući s crvenom.

Kanada

Površine sa strane i list u sredini su crvene boje. Pozadina u sredini je bijele boje.

Kazalo

Maršalski otoci

Molitva duga pet godina	5
Učenkova isprika	8
Tukla sam djevojčice	11
Nije podijelio lizalicu.....	14

Alberta, Kanada

Upoznajte dvije Indijanke	17
Moć molitve	20
Kad Bog kaže “ne”	23
Pokrivači nade.....	26
Učiteljica me je udarila	29
Tko je taj Čovjek?.....	32

Zapadna Virdžinija, SAD

Hura za krive zube!.....	35
--------------------------	----

Arizona, SAD

Koga treba obožavati?.....	38
----------------------------	----

Program trinaeste subote

Plakanje za domom	41
Obojite zastave	45

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com